

A Fővárosi Ítéltábla a Jutasi és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Jutasi György ügyvéd) által képviselt felperesnek, Vámbéry Gábor ügyvéd, valamint Bobay Beatrix ügyvéd (mindketten: által képviselt I. rendű, II. rendű és III. rendű alperesek ellen kezesi kötelezettség teljesítése iránt indult perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. január 19. napján kelt 62.P.21.337/2011/14. sorszámu ítélete ellen, az alperesek részéről 15. és 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I-III. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 300.000 (háromszázezer) forint + ÁFA mértékű másodfokú perköltséget, továbbá térítsenek meg az államnak felhívásra 2.449.500 (kétfmillió-négyszáznegyvenkilencezer-ötszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 30.618.878 forint és ezen összeg után 2010. augusztus 3. napjától a kifizetés napjáig a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamata megfizetésére. Kérelme indokául előadta, hogy 2008. december 3. napján közte és a **ZZ** Kft. (továbbiakban Kft.) között hitelkeret megállapodás jött létre a Kft. által forgalmazott gépek értékesítésének elősegítése érdekében azzal, hogy a felperes 80.000.000 forint hitelkeretet tart fenn a Kft. részére 2009. október 20. napjáig. Ugyanezen a napon az alperesek mint készfizető kezesek készfizető kezességi szerződést kötöttek a felperessel a hitelkeret szerződés biztosításra. A felperes a hitelkeret megállapodást 2009. március 30. napján kelt okiratban azonnali hatállyal felmondta, és vételi jogát gyakorolta az okiratokban megjelölt gépjárművek vonatkozásában, melyeket szakértői vélemény beszerzését követően értékesített, és a befolyt vételárat a fennálló tartozásba elszámolta.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, vitatva a követelés jogalapját három gépjármű vonatkozásában. Állították, hogy ezen gépek tekintetében a kölcsön lehívása a 2008. december 3. napján létrejött kezességvállalásukat megelőzően történt, így kezességük ezekre a kölcsönökre nem terjedt ki. Másodsorban kétségbe vonták a jogviszony felperes által állított tartalmát is. Előadták, hogy az általános szerződési feltételeket, illetve üzletszabályzatot nem kapták

kézhez, azok tartalmáról tudomásuk nem volt. Harmadsorban a követelés összezszerűségét is túlzottnak találták, figyelemmel arra, hogy az új gépek magasabb áron is értékesíthetők lettek volna.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperes részére 30.618.878 forintot és ezen összeg után 2010. augusztus 3. napjától a kifizetés napjáig a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű kamatát, valamint 2.320.579 forint perköltséget.

Az ítélet indokolása szerint az I. számú gépjármű vásárlásához szükséges kölcsön nyújtására valóban 2008. július 3. napján került sor, azonban ezen gépjárművel kapcsolatban a felperes igényt nem érvényesített. A V. és VI. gépjárművek vonatkozásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a kölcsönt 2009. január 23. napján folyósította, ezért a kezesség ezekre a kölcsönökre is kiterjed. Megállapította azt is, hogy az alperesek a Kft. tagjai és ügyvezetői voltak, és a hitelkeret megállapodás 9. pontjában kijelentették, hogy az általános szerződési feltételeket és az üzletszabályzatot elolvasták, azt megértették és elfogadták. Ugyanilyen nyilatkozatot tettek a kezességi szerződések 3. pontjában is. Mindezekre figyelemmel az általános szerződési feltételek a Ptk. 205/B. § (1) bekezdése értelmében a perbeli szerződések részévé váltak.

Az alperesek vitatták a követelés összegét, ezen belül a gépek elszámolt értékét. Az elsőfokú bíróság tájékoztatta a feleket a bizonyítási teherről, majd az alperesek okirati bizonyítékok csatolását követően olyan nyilatkozatot tettek, hogy egyéb bizonyítási indítványuk nincs. Kijelentették, hogy esetlegesen szakértői bizonyítás elrendelését fogják kérni a felperesi indítványok ismeretében. Ezt követően a felperes a Pp. 3. § (4) bekezdésében és a 141. § (6) bekezdésében írtakra történő figyelmeztetés után keresetét pontosította, összezszerűségét ténybelileg, jogilag indokolta, csatolta okirati bizonyítékait. Az alperesek az előkészítő iratot 2011. december 12. napján átvették, azzal kapcsolatban nyilatkozatot nem tettek, majd a 2012. január 19. napján megtartott tárgyaláson indítványozták gépjármű szakértő kirendelését. Az elsőfokú bíróság az alperesek bizonyítási indítványát mellőzte és érdemi határozatot hozott, figyelemmel a Pp. 8. § (1) és (2) bekezdésében, 3. § (4) bekezdésében és a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltakra. Hangsúlyozta továbbá azt is, hogy az általános szerződési feltételek 18.1. c) pontja alapján az elszámolás körében nem a gépjármű opciós vételárát kellett elszámolni, hanem a felpereshez az eladás révén ténylegesen befolyt vételárat. A felperes az elszámolását ennek figyelembe vételével készítette el, így a felajánlott bizonyítás szükségtelen. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló okiratok, bizonyítékok alapján a keresettel egyezően marasztalta az alpereseket a Ptk. 272. § (1), (2) bekezdése, 273. § (1) bekezdése, 274. § (2) bekezdés a) pontja alapján. A pervesztes alperesek a Pp. 77. § és 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni a felperes perköltségét.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek fellebbezéssel éltek, melyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint a felperes nem jelölte meg a jogviszony pontos tartalmát, ugyanis a hitelszerződés alapján a felperes nem lett volna jogosult a gépkocsik birtokba vételére és értékesítésére, mivel a felperes által becsatolt iratok, illetve a kölcsönszerződés csupán az opciós jog érvényesíthetőségét jelölik meg, mely formai és tartalmi szempontból sem helytálló. Az opciót üzletszabályzatban megállapítani nem lehet, azt egyediesíteni kell, mivel konkrétan meg kell jelölni az opció tárgyát és vételárát. Mindebből arra következtek, hogy az opciós szerződés nem jött létre.

Abban az esetben, hogy ha a bíróság elfogadja az opciós szerződés érvényes létrejöttét, az opció gyakorlásával a gépjármű tulajdonjoga a felperesre átszáll, és ebből kifolyólag nem érvényesítheti az egy éves eladási késedelemből

esetlegesen keletkező kárát, ugyanis a felperesnek az eszközök értékét az opciós vételáron kellett betudnia a tartozás összegébe. Hivatkoztak arra is, hogy kétféle általános szerződési feltételek kerültek részükre megküldésre, az egyik szerződési feltételekben az Eurotax-katalógus szerinti a másik pedig szakértő által megállapított vételárat ír elő. A felperes által becsatolt magánszakvéleményben foglalt megállapításokat vitatták, mivel az szerintük csupán az ő előadásának tekintendő. Szerintük jelen perben a felperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy az eszközök az opció érvényesítésekor milyen értéket képviseltek, így indokolt lett volna az eljárásban igazságügyi műszaki szakértő igénybevétele a felperes költségén. Megjegyezték, hogy a késedelmes bizonyítási indítvány előterjesztésnek nem az elutasítás, hanem maximum bírság a következménye.

Tévesnek tartották az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a V. és VI. eszközök vonatkozásában 2009. január 23-án került sor a kölcsön folyósítására.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta és az abból levont jogi következtetése is helytálló. A másodfokú bíróság az ítélet indokaival is túlnyomó részben egyetért.

A Fővárosi Ítélőtábla a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki: nem helytálló az az alperesi álláspont, miszerint a jelen esetben az opciós jog formai és tartalmi hiányosságban szenved, így az opciós szerződés nem jött létre. A felperesi jogelőd és a Kft. között 2008. december 3. napján létrejött hitelkeret megállapodás gépjármű készletfinanszírozásra megnevezésű szerződés 9. pontjában a felek kijelentették, hogy a megállapodást és az annak elválaszthatatlan mellékletét képező általános szerződési feltételeket, továbbá a felperesi jogelőd üzletszabályzatát elolvasták, a benne foglaltakat megértették és mint akaratukkal mindenben egyezőt, jóváhagyólag aláírták, valamint a megállapodás, az általános szerződési feltételek és az üzletszabályzat egy-egy példányát átvették. Az alperesek ugyanezen a napon a felperesi jogelőddel készfizető kezességi szerződést kötöttek, melynek 3. pontjában az alperesek mint készfizető kezesek kijelentették, hogy a szerződés mellékletét képező 1. pontban foglalt megállapodást, annak valamennyi dokumentációját és az adós azzal kapcsolatos kötelezettségeit teljes mértékben ismerik. Ezáltal az általános szerződési feltételek a Ptk. 205/B. §-a értelmében a szerződés részévé váltak.

Az általános szerződési feltételek 18.1.a. pontja rendelkezik a vételi jog alapításáról. E szerint az általános szerződési feltételek 11.2.a., b., c., f. pontok szerinti okmányokban megjelölt gépjárműre az adós vételi jogot engedélyezett a felperesi jogelőd részére. A felek a vételárat is konkrétan meghatározták, az a birtokba adás napján az Eurotax autó érték elnevezésű számítógépes program által kalkulált vételi ár 80%-a. Ezen rendelkezés alapján a felperesi jogelőd által felkért szakértő - figyelemmel az Eurotax programban feltüntetett értékekre is - meghatározta az opciós vételárat. Mindezekre figyelemmel az opciós szerződés megfelel a Ptk. 375. § (1) bekezdésében foglaltaknak, ugyanis egyértelműen meghatározza az opció tárgyát és a vételár meghatározásának módját.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az opciós vételár mértéke vonatkozásában a bizonyítási terhet az alperesekre telepítette. Tekintettel arra, hogy a felperesi jogelőd által felkért szakértő véleményét az alperesek vitatták, így a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperesi jogelődöt terhelte volna a gépek opciós vételárának bizonyítása. Ennek keretében igazságügyi gépjármű szakértő bevonását indítványozhatták volna. Helyesen jutott az elsőfokú bíróság azonban arra a következtetésre, hogy a perbeli esetben nincs jelentősége az opciós vételárnak. Az általános szerződési feltételek 18.1.c. pontja kimondja: a felperesi jogelőd a gépjármű eladása révén

hozzá befolyt vételárral a kereskedő (Kft.) felé elszámol, tehát jelen esetben nem az opciós vételár, hanem a gépjármű eladását követően ténylegesen befolyt vételár képezi az elszámolás alapját, így helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az alperesek által szükségtelenül indítványozott gépjármű szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványnak nem adott helyt.

Az elsőfokú bíróság a peres feleket a Pp. 3. § (3) bekezdése alkalmazásával több alkalommal, igen részletesen tájékoztatta az őket terhelő bizonyítási teherről. Az alperesek ennek ellenére nem ajánlottak fel bizonyítást azon állításuk igazolására, hogy a felperesi jogelődhez több vevőt is közvetítettek a gépek megvásárlása céljából. Figyelemmel arra, hogy az alperesek nem bizonyították, hogy a gépjárműveket a tényleges eladási árnál magasabb vételáron is lehetett volna értékesíteni, így az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a felperesi jogelőd követelésbe a keresetben megjelölt gépjárművekért ténylegesen kifizetett vételárat számolta el.

A másodfokú bíróság osztja az elsőfokú bíróság álláspontját a V. és VI. gépjárművek vonatkozásában. Nem vitás, hogy az V. gépjármű megvásárlásához 2008-ban már hitelt folyósítottak a Kft. részére. A Kft. újrafinanszírozást kezdeményezett: 2009. január 13-án benyújtotta az egyedi kölcsönlehívási nyilatkozatot. Az újrafinanszírozás keretében a felperesi jogelőd 2008. december 20-i dátummal lezárta a korábbi szerződés alapján nyilvántartott 6.126.292 forint összegű tartozást, és a tartozás összegébe beszámította az újrafinanszírozás során 2009. január 23. napján folyósításra kerülő 5.235.665 forintot, míg a fennmaradó összeget a Kft. egy másik kompenzációval rendezte. A VI. gépjármű vonatkozásában ugyanilyen eljárás volt folyamatban. Mindezek alapján helyesen járt el az elsőfokú bíróság, mikor az elszámolás körébe vonta a V. és VI. gépjárművel kapcsolatban felvett kölcsönöket is.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az alperesek fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek a felperes fellebbezési eljárási perköltségét megtéríteni. Az alperesek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján tartoznak megfizetni az állam javára, külön felhívásra.

Budapest, 2013. március 19.

Dr. Molnár Ágnes sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

. Merőtey Anikó sk.. Koday Zsuzsanna sk. bíró bíró

A kiadmány hitelével:

ódi Zsuzsanna

írnok